

méltóságteljes és nem lépked ilyen nevetségesen! Olyan, mint valami madárijesztő valamelyik kertben, amely elhagyta a helyét és megindult az úton. Nos, hát ilyen a sovány Bakalája Matyi bácsi, amikor a nyári éjszakában részegen baktat az országúton Honvéd Jozsinával.

A részeg Jozsina ordít, kiabál és ki tudja hányadszor bizonygatja, hogy ő — kicsoda? még hogy én? — a világon senkitől sem fél.

— Mit? A hatóság? Engem? ... Hej-haj! ... Nem félek én senkitől! Én Honvéd Jozsina ... Senkitől, érted?!

Hogy bebizonyítsa, hevesen szétlendíti karját. Erre elveszti az egyensúlyt és végigvágódik az úton.

Matyi harangozó megáll mellette, szétárja a karját — hja! — és segít neki talpra állni. Már a lapuló fiúk közelében vannak, alig néhány méterre Szent Jánostól, úgy-hogy a gyerekek hallják a harangozó békítő hangját:

kor Jozsina azonmód részegen nekitámaszkodik a faszentnek. Ahogyan a harangozó nekizökkent Jozsinának, mind a hárman, ő is, Jozsina is és Szent János is lezuhantak a porba. János — mint minden fabáb — tompán koppant.

Elsőnek Bakalája Matyi tápászkodik fel. Mint afféle rendszerető ember, leporolja a ruháját és pajtásához fordul. Ezúttal szokatlanul nagy hangon:

— Te barom! Mit gondolsz, te részeg disznó? Nem oszlop ez hé, hanem szent! Tudod-e, hogy ezért megver majd az isten! Hja! Nagy vitéz vagy, mondhatom! Tedd vissza rögtön a szentet, te gyáva kutya!

Jozsina lassan, nagynehezen, Szent Jánosra támaszkodva feltápászkodik. Sose hitte volna, hogy a harangozó ilyen hangos is mer lenni, hogy őt ennyire leszidja. Megsértődött. Szörnyen megsértődött:

— Gyáva? Kicsoda?! Még hogy én?! Hát kitől félek én? ... Elviszem és Szent Jánost akár a plébánoshoz is... a népbizottságba

— Hát jó. Nem félsz te senkitől, tudom én azt. Csak az istent féld és Szent Jánost! Hja!

Jozsina meginog és sértődötten ordítja a harangozó arcába:

— Kicsoda? Még hogy én? ... Szent Jánost? ... Haj-haj! ... Na majd én megmutatom neki!

Botladozva, támolyogva nekilődül, egyenesen Szent János felé. A harangozó megijed. Egyenletes klip-klap lépései ütemüket veszítik. Kacsázva szakad a barátja után, hogy megállítsa. Pont akkor éri utól, ami-

is... a püspökhöz is... Viszem én, ahova csak akarod! Majd meglátod, hogy Honvéd Jozsina senkitől sem fél!

Jánossal a kezében botorkálni kezd, de nem a falu, hanem az országút széle felé. Már ügylászott, hogy legurul a töltésről, de váratlanul megáll, oldalt fordul és megindul — a híd irányába.

A hídon jobbra-balra támolyog. A harangozó szétárt karokkal, remülten nézi, majd teljes erővel utána iramodik.

— Megállj, te bolond! Be vagy te rúgva?